TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2006 m. sausio 10 d.*

Byloje C-178/03

dėl 2003 m. balandžio 24 d. pagal EB 230 straipsnį pareikšto ieškinio dėl panaikinimo

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama G. zur Hausen, L. Ström van Lier ir E. Righini, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Europos Parlamentą, atstovaujamą iš pradžių C. Pennera ir M. Moore, vėliau – M. Moore ir K. Bradley, nurodžiusį adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

* Proceso kalba: anglų.

Europos Sąjungos Tarybą, atstovaujamą iš pradžių B. Hoff-Nielsen ir M. Sims-Robertson, vėliau – M. Sims-Robertson ir K. Michoel,

atsakovus,

palaikomus:

Prancūzijos Respublikos, atstovaujamos G. de Bergues, F. Alabrune ir E. Puisais, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

Suomijos Respublikos, atstovaujamos T. Pynnä, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, atstovaujamos R. Caudwell, padedamos *barrister* A. Dashwood, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

įstojusių į bylą šalių,

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas C. W. A. Timmermans (pranešėjas), teisėjai J. Makarczyk, C. Gulmann, P. Kūris ir J. Klučka,

generalinė advokatė J. Kokott,
posėdžio sekretorė L. Hewlett, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2005 m. balandžio 7 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2005 m. gegužės 26 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Šiuo ieškiniu Europos Bendrijų Komisija prašo panaikinti 2003 m. sausio 28 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 304/2003 dėl pavojingų cheminių medžiagų eksporto ir importo (OL L 63, p. 1, toliau – ginčijamas reglamentas), nes jis pagrįstas EB 175 straipsnio 1 dalimi, o ne EB 133 straipsniu.

2 Šiuo atžvilgiu yra žinoma, kad pastarąjį straipsnį Komisija buvo nurodžiusi savo 2002 m. sausio 24 d. pateiktame Tarybos reglamento dėl pavojingų cheminių medžiagų eksporto ir importo pasiūlyme (OL C 126 E, p. 291). Po neprivalomo konsultavimosi su Europos Parlamentu pagal EB 133 straipsnį Europos Sąjungos Taryba vieningai nusprendė nesilaikyti šio pasiūlymo ir EB 133 straipsnį pakeisti EB 175 straipsnio 1 dalimi, esančia vieninteliu ginčijamo reglamento, kurį priėmė Parlamentas ir Taryba pagal EB 251 straipsnyje numatytą procedūrą, teisiniu pagrindu.

Teisinis pagrindas

3 Ginčijamu reglamentu, kaip, be kita ko, išplaukia iš jo pirmųjų keturių konstatuojamųjų dalių, siekiama dviejų tikslų. Pirma, juo siekiama įgyvendinti Roterdamo konvencijos dėl sutikimo, apie kurį pranešama iš anksto, procedūros, taikomos tam tikroms pavojingoms cheminėms medžiagoms ir pesticidams tarptautinėje prekyboje (toliau – konvencija), kurią Europos bendrija pasirašė 1998 m. rugsėjo 11 d. ir kuri Bendrijos vardu buvo patvirtinta 2002 m. gruodžio 19 d. Tarybos sprendimu 2003/106/EB (OL L 63, 2003, p. 27), nuostatas, jokiu būdu nemažinant 1992 m. liepos 23 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 2455/92 dėl tam tikrų pavojingų cheminių medžiagų eksporto ir importo (OL L 251, p. 13), kurį minėtas sprendimas panaikina ir pakeičia, nustatyto importuojančių šalių aplinkos ir visuomenės apsaugos lygio. Antra, juo siekiama tam tikrais aspektais viršyti šios konvencijos nuostatų nustatytas ribas, nes šio reglamento ketvirtoje konstatuojamojoje dalyje šiame kontekste aiškiai nurodoma šios konvencijos 15 straipsnio 4 dalis, kuri suteikia jos šalims teisę esant tam tikroms sąlygoms imtis veiksmų, kurie griežčiau apsaugo žmogaus sveikatą ir aplinką, nei to reikalauja ši konvencija.

4 Šiuo atžvilgiu ginčijamo reglamento 1 straipsnio 1 dalis numato:

„1. Šio reglamento tikslai:

a) įgyvendinti <...> konvenciją <...>;

b) skatinti atsakomybės pasidalinimą ir bendradarbiavimo pastangas tarptautinio pavojingų cheminių medžiagų judėjimo srityje, siekiant apsaugoti žmonių sveikatą ir aplinką nuo galimos žalos; ir

c) prisidėti prie aplinkos požiūriu racionalaus jų naudojimo.

Jie pasiekiami palengvinant pasikeitimą informacija apie šių cheminių medžiagų savybes, įdiegiant sprendimų priėmimo Bendrijoje dėl jų importo ir eksporto tvarką ir sprendimų perdavimo šalims ir, jei reikia, kitoms valstybėms tvarką."

5 Be to, iš šio reglamento 1 straipsnio 2 dalies išplaukia, kad jo tikslas taip pat yra „užtikrinti, kad 1967 m. birželio 27 d. Tarybos direktyvos 67/548/EEB dėl pavojingų medžiagų klasifikavimą, pakavimą ir ženklinimą reguliuojančių įstatymų ir kitų teisės aktų suderinimo (su pakeitimais) bei 1999 m. gegužės 31 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 1999/45/EB dėl pavojingų preparatų klasifikavimą, pakavimą ir ženklinimą reguliuojančių valstybių narių įstatymų, kitų teisės aktų ir

administracinių nuostatų suderinimo (su pakeitimais), nuostatos dėl į Europos bendrijos rinką pateikiamų žmonėms arba aplinkai pavojingų cheminių medžiagų klasifikavimo, pakavimo ir ženklinimo būtų taikomos šioms cheminėms medžiagoms, kai jos iš valstybių narių yra eksportuojamos į kitas šalis arba kitas valstybes, jei tos nuostatos neprieštarauja kokiems nors ypatingiems tų šalių arba kitų valstybių reikalavimams".

6 Remiantis šio reglamento 2 straipsnio, reglamentuojančio taikymo sritį, 1 dalies nuostatomis, reglamentas taikomas:

„a) tam tikroms pavojingoms cheminėms medžiagoms, kurioms pagal <...> konvenciją taikoma iš anksto pranešto sutikimo (PIC) (toliau – PIC procedūra) tvarka;

b) tam tikroms pavojingoms cheminėms medžiagoms, kurių naudojimas yra uždraustas arba griežtai apribotas Bendrijoje arba valstybėje narėje; ir

c) visų eksportuojamų cheminių medžiagų klasifikavimui, pakavimui ir ženklinimui."

7 Tiksli šių sąvokų reikšmė pateikiama ginčijamo reglamento 3 straipsnyje, kuris didžiąja dalimi perima konvencijos 2 straipsnyje apibrėžtas sąvokas. Taip yra, be kita ko, „uždraustos" arba „griežtai ribojamo naudojimo" „cheminės medžiagos" sąvokų, reiškiančių chemines medžiagas, kurių naudojimas atitinkamai „buvo uždraustas"

arba „iš esmės uždraustas“ pagal Bendrijos arba valstybės narės priimtą galutinę reguliavimo priemonę, siekiant apsaugoti žmonių sveikatą arba aplinką, atveju. Taip yra ir „ypač pavojingo pesticidų preparato“ sąvokos, kuri reiškia „cheminę medžiagą, sukurtą naudoti kaip pesticidas ir sukeliančią stiprų poveikį sveikatai arba aplinkai, pastebimą per trumpą laiką nuo vienkartinio arba daugkartinio poveikio esant įprastoms vartojimo sąlygoms“, atveju (3 straipsnio 9–11 ir 15 punktai). Savo ruožtu šio 3 straipsnio 14 punktas PIC procedūrą apibrėžia kaip „konvencijos parengtą iš anksto pranešto sutikimo tvarką“.

8 Ginčijamo reglamento 5 straipsnyje pateikiamos Bendrijos dalyvavimo konvencijoje sąlygos, pirmojoje pastraipoje, be kita ko, nurodant, kad už tokį dalyvavimą „turi bendrai atsakyti Komisija ir valstybės narės, visų pirma už techninę pagalbą, informacijos mainus ir ginčų sprendimo, dalyvavimo pagalbinių institucijų darbe ir balsavimo klausimus“. Kai dėl su PIC procedūra ir pranešimu apie eksportą susijusių konvencijos administravimo funkcijų, iš to paties 5 straipsnio antrosios pastraipos išplaukia, kad jas vykdo Komisija, kuri veikia visų paskirtųjų nacionalinių institucijų vardu kaip bendroji paskirtoji institucija, glaudžiai bendradarbiaudama su valstybių narių paskirtosiomis nacionalinėmis institucijomis. Šiuo atžvilgiu Komisija pagal ginčijamo reglamento 7 straipsnį, be kita ko, turi teisę konvencijos šalims ir kitoms šalims pateikti pranešimus apie eksportą iš Bendrijos bei perduoti arba gauti informaciją arba pranešimus, susijusius su konvencijoje nurodytomis galutinėmis reguliavimo priemonėmis. Pagal to paties reglamento 5 straipsnio trečiosios pastraipos paskutinį sakinį Komisija praneša pagal konvenciją įkurtam sekretoriatui „Bendrijos sprendimus dėl cheminių medžiagų, kurioms taikoma PIC tvarka, importo pagal 12 straipsnį“.

9 Kaip matyti iš ginčijamo reglamento 6 straipsnio 1 ir 2 dalių, cheminės medžiagos, kurioms taikomos materialinės šio reglamento nuostatos, yra išvardytos jo I priede, o joms taikomas režimas priklauso nuo to, kurioje šio priedo dalyje jos yra įrašytos, tačiau tam tikros medžiagos vienu metu gali figūruoti keliose šio priedo dalyse, ir todėl joms gali būti taikoma keletas režimų. Pagal šio straipsnio 2 dalies nuostatas

cheminėms medžiagoms, išvardytoms šio priedo 1 dalyje, taikomas pranešimas apie eksportą, pateikiant tam tikrą ginčijamo reglamento III priede nurodytą informaciją, be kita ko, apie eksportuojamą medžiagą arba preparatą, jų tapatybę, fizikines-chemines, toksikologines ir ekotoksikologines savybes, taip pat informaciją apie atsargumo priemones, kurių reikia imtis juos naudojant. Šio reglamento I priedo 2 dalyje išvardytoms medžiagoms, keliančioms ypatingą pavojų žmonių sveikatai ar aplinkai, taikoma ne tik ginčijamo reglamento 7 straipsnyje numatyta pranešimo apie eksportą procedūra, bet jos taip pat atitinka šio reglamento 10 straipsnyje numatytus PIC pranešimo procedūros taikymo kriterijus. Kai dėl šio I priedo 3 dalyje išvardytų medžiagų, jos iš esmės atitinka konvencijos III priede nurodytas medžiagas, ir todėl joms taikoma ta pati PIC procedūra. Ginčijamo reglamento 12 ir 13 straipsniuose detaliau aprašyti specialūs įpareigojimai dėl šių medžiagų importo ir eksporto.

10 Kaip pažymėta ankstesniame šio sprendimo punkte, ginčijamo reglamento 7 straipsnis pranešimo apie eksporto procedūrą klausimu iš esmės numato, kad kai eksportuotojas nori eksportuoti cheminę medžiagą, įtrauktą į šio reglamento I priedo 1 dalį, iš Bendrijos į kitą konvencijos šalį arba į kitą valstybę, jis apie tai turi pranešti valstybės narės, kurioje jis yra įsisteigęs, paskirtajai nacionalinei institucijai. Patikrinusi, ar ši informacija atitinka šio reglamento III priedo reikalavimus, ši institucija gautą eksportuotojo pranešimą persiunčia Komisijai, kuri, viena vertus, imasi būtinų priemonių, kurios užtikrintų, kad kompetentingos importuojančios šalies arba kitos valstybės institucijos gautų pranešimą prieš pradedant vykdyti pačią eksporto operaciją, ir, kita vertus, įregistruoja šį pranešimą viešoje duomenų bazėje.

11 Ginčijamo reglamento 7 straipsnio 3 dalis nurodo, kad eksportuotojas turi siųsti naują pranešimą apie eksportą kiekvieną kartą, kai eksportas vykdomas pakitus Bendrijos teisės aktams dėl šių medžiagų pateikimo į rinką, naudojimo arba ženklinimo arba kai pasikeičia atitinkamo preparato sudėtis, ir dėl to pakinta tokio preparato ženklinimas. Tačiau iš šio straipsnio 4 dalies išplaukia, kad „jei cheminė

medžiaga eksportuojama ypatingomis sąlygomis, kai bet koks vėlavimas gali kelti pavojų visuomenės sveikatai arba aplinkai importuojančioje šalyje arba kitoje valstybėje", pirmiau nurodyta pranešimo procedūra gali būti visiškai arba iš dalies netaikoma.

12 Pagal ginčijamo reglamento 7 straipsnio 5 dalies nuostatas su pranešimo apie eksportą procedūra susiję įsipareigojimai nebegalioja, kai cheminė medžiaga tapo chemine medžiaga, kuriai taikoma PIC tvarka, kai importuojanti valstybė, būdama konvencijos šalimi, pagal konvencijos 10 straipsnio 2 dalį pateikė atsakymą sekretoriatui apie tai, sutinka ji ar nesutinka importuoti šią medžiagą, ir kai sekretoriatas gavo šią informaciją iš Komisijos, kuri persiuntė ją valstybėms narėms. Tačiau šios 5 dalies antrojoje pastraipoje teigiama, kad ši taisyklė netaikoma, „jei importuojanti valstybė, būdama konvencijos šalimi, aiškiai reikalauja <...>, kad eksportuojančios šalys ir toliau pateiktų pranešimus apie eksportą".

13 Įsipareigojimai, panašūs į nurodytuosius ginčijamo reglamento 7 straipsnyje, yra numatyti šio reglamento 8 straipsnyje, kiek tai susiję su konvencijos šalies arba kitos valstybės draudžiamų arba griežtai ribojamų cheminių medžiagų eksportu į Bendriją, o šio reglamento 9 straipsnis savo ruožtu reikalauja, kad šio reglamento I priede išvardytų cheminių medžiagų importuotojai ir eksportuotojai kasmet informuotų savo valstybės narės, kurioje jie yra įsteigti, paskirtąją nacionalinę instituciją apie per ankstesnius metus importuotą arba eksportuotą cheminių medžiagų kiekį. Remdamosi taip surinktais duomenimis, valstybės narės turi pateikti visą sukauptą informaciją Komisijai, kuri, apibendrinusi šią informaciją Bendrijos lygiu, paslapties nesudarančią informaciją pateikia visuomenei.

14 Ginčijamo reglamento 10 straipsnio 1 ir 2 dalys numato, kad Komisija nurodo sekretoriatui chemines medžiagas, atitinkančias PIC pranešimo reikalavimus, ir kad ji praneša sekretoriatui, kaip ir kada naujosios medžiagos atitinka šiuos reikalavimus

ir yra įtraukiamos į šio reglamento I priedo 2 dalį. Toks pranešimas turi būti pateikiamas kuo greičiau, priėmus atitinkamą galutinę Bendrijos reguliavimo priemonę, uždraudžiančią arba griežtai apribojančią cheminės medžiagos naudojimą, o jame turi būti pateikta visa šio reglamento II priede nurodyta informacija, be kita ko, apie šio medžiagos fizikines-chemines, toksikologines ir ekotoksikologines savybes, taip pat informacija apie pavojų ir riziką, kurią ši medžiaga kelia žmonių sveikatai arba aplinkai.

15 Be to, ginčijamo reglamento 10 straipsnio 6 dalis reikalauja, kad Komisija iš karto išsiųstų valstybėms narėms informaciją, kurią ji gauna iš sekretoriato apie uždraustas arba griežtai apriboto naudojimo chemines medžiagas, apie kurias „pranešė kitos šalys, ir, glaudžiai bendradarbiaudama su valstybėmis narėmis, įvertintų „būtinumą siūlyti Bendrijos lygiu priemones bet kokiai nepriimtinai rizikai žmonių sveikatai ir aplinkai Bendrijoje išvengti įvertinti".

16 Kaip buvo pažymėta šio sprendimo 9 punkte, ginčijamo reglamento 12 ir 13 straipsniai dar konkrečiau susiję su šio reglamento I priedo 3 dalyje išvardytomis medžiagomis, kurioms taikoma PIC procedūra. Šie straipsniai, atitinkantys konvencijos 10 ir 11 straipsnius, nustato kitus nei pranešimas įpareigojimus dėl cheminių medžiagų importo ir eksporto.

17 Kalbant apie uždraustų arba griežtai ribojamo naudojimo cheminių medžiagų importą, ginčijamo reglamento 12 straipsnio 1 dalis numato, kad kai Komisija iš sekretoriato gauna sprendimui priimti reikalingus dokumentus, susijusius su naujos cheminės medžiagos įtraukimu į konvencijos III priedą, ji iš karto pasiunčia juos valstybėms narėms. Toliau, kaip atsakymą Bendrijos vardu dėl importo, Komisija priima galutinį arba laikinąjį sprendimą dėl būsimojo atitinkamos cheminės medžiagos importo į Bendriją „pagal esamus Bendrijos teisės aktus". Pagal to paties

12 straipsnio 1 ir 4 dalis apie šį sprendimą, kuris pasireiškia importo leidimu arba draudimu, dėl pirmojo, esant reikalui, nurodant sąlygas, pranešama sekretoriatui, pridėjus teisinės arba administracinės priemonės, kuria jis yra pagrįstas, aprašymą.

18 Jei cheminė medžiaga yra uždrausta arba jos naudojimas griežtai ribojamas pagal vienos arba kelių valstybių narių teisės aktus, ginčijamo reglamento 12 straipsnio 2 dalis numato Komisijos pareigą atsižvelgti į šią informaciją priimtame šios medžiagos importo sprendime, jeigu to raštu paprašo atitinkama valstybė ar valstybės, o šio 12 straipsnio 6 dalis, kaip ir reglamento 10 straipsnio 6 dalis, taip pat ragina Komisiją, „glaudžiai bendradarbiaujant su valstybėmis narėmis, prireikus įvertinti būtinumą pasiūlyti priemones Bendrijos lygiu, kad Bendrijoje būtų išvengta bet kokios nepriimtinos rizikos žmonių sveikatai ir aplinkai, atsižvelgiant į informaciją, esančią sprendimui priimti reikalingame dokumente".

19 Ginčijamo reglamento 13 straipsnyje, susijusiame su uždraustų arba griežtai ribojamo naudojimo cheminių medžiagų eksportu, savo ruožtu pateikiamos įvairios taisyklės, kuriomis siekiama užtikrinti sprendimų, priimtų kitų konvencijos šalių ir kitų valstybių dėl šių medžiagų importo į jų teritorijas, laikymąsi. Šis straipsnis numato įpareigojimą Komisijai iš karto išsiųsti valstybėms narėms ir Europos pramonės asociacijoms informaciją, gautą kaip aplinkraštį arba kitokiu būdu iš sekretoriato, apie chemines medžiagas, kurioms taikoma PIC procedūra, ir importuojančių šalių sprendimus dėl šių cheminių medžiagų importo sąlygų (13 straipsnio 1 dalis), o valstybėms narėms – įpareigojimą perduoti visiems suinteresuotiems asmenims, esantiems jų jurisdikcijoje, Komisijos atsiųstus atsakymus (13 straipsnio 3 dalis). Šio 13 straipsnio 4 dalis nurodo, kad eksportuotojas turi vykdyti kiekvieno atsakymo dėl importo sprendimus ne vėliau kaip per šešis mėnesius nuo tos dienos, kai sekretoriatas <...> pirmą kartą pranešė Komisijai apie tokį atsakymą".

20 13 straipsnio 6 dalis nustato:

„Cheminės medžiagos, įtrauktos į I priedo 2 arba 3 dalis, neturi būti eksportuojamos, išskyrus kai:

a) eksportuotojas per savo paskirtąją nacionalinę instituciją ir importuojančios šalies paskirtąją nacionalinę instituciją arba per atitinkamą instituciją kitoje importuojančioje valstybėje prašo ir gauna aiškų sutikimą dėl importo; arba

b) tai yra cheminės medžiagos, įtrauktos į I priedo 3 dalį, ir paskutinis aplinkraštis, sekretoriato paskelbtas pagal straipsnio 1 dalį, nurodo, kad importuojanti šalis sutinka importuoti."

21 Tuo pačiu atžvilgiu ginčijamo reglamento 13 straipsnio 7 dalis numato:

„Cheminė medžiaga neeksportuojama, jei iki naudojimo pabaigos datos lieka mažiau nei šeši mėnesiai, kai tokia data yra nurodyta arba gali būti nustatyta pagal pagaminimo datą, išskyrus kai tai neįmanoma dėl cheminės medžiagos būdingųjų savybių. Konkrečiai, pesticidų atveju eksportuotojai užtikrina, kad pesticidų talpyklų dydis ir pakuotė būtų optimaliai parinkta, siekiant sumažinti pasenusių atsargų susidarymo riziką."

22 Galiausiai pagal 13 straipsnio 8 dalies nuostatas:

„Eksportuodami pesticidus, eksportuotojai užtikrina, kad etiketėje būtų konkreti informacija apie laikymo sąlygas ir stabilumą laikant importuojančios šalies arba kitos valstybės klimato sąlygomis. Be to, jie užtikrina, kad eksportuoti pesticidai atitinka Bendrijos teisės aktuose nustatytas grynumo specifikacijas."

23 Ginčijamo reglamento 14 straipsnis yra susijęs su ypatinga straipsnių, apimančių į šio reglamento I priedo 2 arba 3 dalis įtrauktas chemines medžiagas, kurioms pagal 14 straipsnio 1 dalį taikoma 7 straipsnyje numatyta pranešimų apie eksportą procedūra, ir cheminių medžiagų, keliančių ypatingą susirūpinimą dėl žmogaus sveikatos ir aplinkos bei kurioms taikomas visiškas eksporto draudimas pagal 14 straipsnio 2 dalį, situacija. Šio reglamento 15 ir 16 straipsniai atitinkamai susiję su informacija apie tranzitinį vežimą ir informacija, pateikiama kartu su eksportuojamomis cheminėmis medžiagomis. Šioms cheminėms medžiagoms taikomos pakavimo ir ženklinimo taisyklės, nustatytos atitinkamuose Bendrijos teisės aktuose, ir, esant reikalui, pareiga etiketėse nurodyti šių medžiagų pagaminimo datą ir naudojimo pabaigos datą (16 straipsnio 1 ir 2 dalys). Be to, ginčijamo reglamento 16 straipsnio 3 dalis numato, kad eksportuotojas turi išsiųsti visiems 1 dalyje minimų cheminių medžiagų importuotojams saugos duomenų lapą pagal 1991 m. kovo 5 d. Komisijos direktyvą 91/155/EEB, apibrėžiančią ir nustatančią išsamias nuostatas dėl specifinės informacijos, susijusios su pavojingais preparatais, sistemos įgyvendinant Direktyvos 88/379/EEB 10 straipsnį (OL L 76, p. 35).

24 Paskutiniuose ginčijamo reglamento straipsniuose atitinkamai kalbama apie nacionalinių institucijų importo ir eksporto kontrolės įsipareigojimus (17 straipsnis), „veiksmingų, proporcingų ir atgrasių" sankcijų valstybėse narėse nustatymą šio reglamento nuostatų pažeidimo atveju (18 straipsnis), reguliarų valstybių narių turimos informacijos, susijusios su šiuo reglamentu numatytų procedūrų funkcio-

navimu, siuntimą Komisijai ir apie tai, kad Komisija parengia bendrą ataskaitą (21 straipsnis), ginčijamo reglamento priedų apsvarstymą iš naujo, „atsižvelgiant į Bendrijos teisės aktų ir konvencijos tobulinimą“ (22 straipsnis), ir apie tai, kad Komisija parengia technines rekomendacijas, kurios palengvintų kasdienį šio reglamento taikymą (23 straipsnis). Kai dėl šio reglamento 19 ir 20 straipsnių, jie labai panašiomis į esančias konvencijos 14 ir 16 straipsniuose sąvokomis nurodo būtinybę keistis informacija ir bendradarbiauti teikiant techninę pagalbą, visų pirma besivystančioms ir pereinamosios ekonomikos šalims.

Šalių reikalavimai

25 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą reglamentą,

— nustatyti, kad reglamento padariniai galioja, kol Taryba priims naują reglamentą, ir

— priteisti iš Parlamento ir Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

26 Parlamentas ir Taryba Teisingumo Teismo prašo atmesti ieškinį kaip nepagrįstą ir priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

27 2003 m. rugsėjo 15 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi Prancūzijos Respublikai, Suomijos Respublikai ir Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei leista įstoti į šią bylą Parlamento ir Tarybos pusėje.

Dėl ieškinio

Šalių argumentai

28 Pagrįsdama savo ieškinį, Komisija nurodo vienintelį ieškinio pagrindą, paremtą EB sutarties pažeidimu dėl neteisingo teisinio pagrindo pasirinkimo. Iš tikrųjų, kadangi ginčijamas reglamentas yra priemonė, iš esmės skirta reglamentuoti tarptautinę prekybą tam tikromis pavojingomis cheminėmis medžiagomis, jis susijęs su bendra prekybos politika, o ne su Bendrijos aplinkos politika. Todėl jis turėjo būti priimtas kaip EB 133 straipsniu pagrįstas Tarybos reglamentas, o ne kaip EB 175 straipsnio 1 dalimi pagrįstas Parlamento ir Tarybos reglamentas. Komisijos teigimu, tokia išvada paprasčiausiai išplaukia iš ginčijamo reglamento preambulės, kurioje nurodyti ją priėmusių institucijų tikslai, ir iš jo turinio analizės.

29 Pirmiausia dėl šio reglamento tikslų Komisija teigia, kad juos atskleidžia netgi pats jo pavadinimas, nes jame minimas pavojingų cheminių medžiagų „importas" ir „eksportas". Šių terminų vartojimas ir reglamento trečioje konstatuojamojoje dalyje išreikšta valia įgyvendinti konvenciją jokiu būdu nemažinant Bendrijos teisės aktų,

reglamentuojančių pavojingų cheminių medžiagų eksportą ir importą, veikimo, aiškiai rodo dominuojančią prekybinę šio reglamento paskirtį reglamentuoti prekybą šiomis medžiagomis tarp Bendrijos ir trečiųjų valstybių.

30 Be to, ginčijamo reglamento 1 straipsnis, kuriame nurodyti reglamentą priėmusių institucijų siekiami tikslai, tiesiogiai atkartoja šį susirūpinimą, nes pagal 1 straipsnio 1 dalies a punktą ginčijamo reglamento tikslas yra „įgyvendinti Roterdamo konvenciją". Tačiau, Komisijos teigimu, ši konvencija aiškiai susijusi su bendra prekybos politika, nes joje kalbama apie sutikimo, apie kurį pranešama iš anksto, procedūrą, taikomą tam tikroms pavojingoms cheminėms medžiagoms ir pesticidams tarptautinėje prekyboje. Šio reglamento 1 straipsnio 1 dalies b ir c punktuose nurodyti tikslai tik atkartoja konvencijos 1 straipsnyje aprašytus tikslus.

31 Kai dėl ginčijamo reglamento 1 straipsnio 2 dalies, ji yra susijusi su ta pačia prekybine sritimi, nes ji ragina Bendriją užtikrinti, kad pavojingų cheminių medžiagų klasifikavimą, pakavimą ir ženklinimą reglamentuojantys Bendrijos teisės aktai, taikomi šioms medžiagoms pateikiant jas į Bendrijos rinką, taip pat būtų joms taikomi, kai šios medžiagos eksportuojamos į kitas konvencijos šalis arba į kitas valstybes. Todėl pagrindinis ginčijamo reglamento objektas yra prekyba šiomis medžiagomis su trečiosiomis valstybėmis.

32 Komisijos teigimu, net ir ginčijamo reglamento turinio analizė taip pat patvirtina teiginį, kad jis iš esmės yra prekybinio pobūdžio priemonė. Šiuo atžvilgiu ši institucija nurodo reglamento 6–16 straipsnius, nustatančius pavojingų cheminių medžiagų eksportui ir importui taikomas taisykles, kurios, jos nuomone, yra esminės šio reglamento nuostatos, taip pat šio reglamento 3 straipsnį, kurio 16 ir

17 punktuose apibrėžtos „eksporto" ir „importo" sąvokos darant nuorodą į Bendrijoje taikomas muitinės procedūras. Komisijos manymu, tokia nuoroda akivaizdžiai reiškia, kad šioje byloje nagrinėjamų medžiagų judėjimas laikomas prekyba tokiomis medžiagomis, kuriam, kaip tokiam, taikomos tokios pačios kaip ir prekybai taisyklės.

33 Šiame kontekste Komisija pastebi, kad cheminių medžiagų, kurioms taikomas ginčijamas reglamentas, klasifikavimą, ženklinimą, naudojimą arba pateikimą į rinką Bendrijos teisėje reglamentuoja grupė direktyvų, kurios visos, išskyrus vieną, buvo pagrįstos EB 95 straipsniu arba EEB sutarties 100 straipsniu (po pakeitimo EB sutarties 100 straipsnis, dabar – EB 94 straipsnis) arba EB sutarties 100 A straipsniu (po pakeitimo – EB 95 straipsnis). Todėl, norėdamos uždrausti arba apriboti cheminės medžiagos, kuriai netaikomos Bendrijos suderinimo priemonės, naudojimą, valstybės narės turi remtis EB 30 straipsniu, kad pateisintų tokį draudimą ar apribojimą, arba prašyti leisti taikyti išimtį pagal EB 95 straipsnio 4 arba 5 dalies nuostatas. Kadangi negavusios tokio leidimo dėl išimties valstybės narės Bendrijoje negali taikyti skirtingų nacionalinių taisyklių, negali būti keliamas klausimas dėl leidimo šioms valstybėms taikyti skirtingas taisykles pavojingų cheminių medžiagų importui ir eksportui. Prekyba tokiomis medžiagomis su trečiosiomis valstybėmis būtinai turi būti reglamentuojama vieningai, kad būtų išvengta galimų iškraipymų prekyboje tarp Bendrijos valstybių narių. Todėl EB 133 straipsnis yra tinkamas ginčijamo reglamento teisinis pagrindas.

34 Galiausiai priminusi nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką, iš kurios išplaukia, kad bendra prekybos politika dėl savo pobūdžio turi būti aiškinama plačiai, Komisija reiškia savo susirūpinimą dėl ginčijamo reglamento materialinio taikymo srities išplėtimo medžiagų, kurios nebuvo nurodytos pirminiame pasiūlyme, būtent tik vienoje arba keliose valstybėse narėse uždraustų arba griežtai ribojamo naudojimo pavojingų cheminių medžiagų, atžvilgiu. Šis pakeitimas, kaip ir ginčijamo reglamento 5 straipsnio pirmojoje pastraipoje esanti nuostata, kad už Bendrijos

dalyvavimą konvencijoje tam tikrais tame straipsnyje nurodytais klausimais „turi bendrai atsakyti Komisija ir valstybės narės", aiškiai prieštarauja siekiamam derinimui Bendrijos lygmeniu, nes panašu, jog jais siekiama pritarti tokiems nacionaliniams draudimams arba apribojimams, ir tik ginčijamo reglamento 10 straipsnio septintoji pastraipa nurodo būtinybę laikytis Bendrijos teisės aktų.

35 Tačiau, atsakovų nuomone, šio reglamento 5 straipsnio pirmojoje pastraipoje pateiktos nuostatos tikslas yra tik adekvačiau atspindėti mišrų Bendrijos ir valstybių narių dalyvavimo konvencijoje pobūdį. Kai dėl šio reglamento materialinio taikymo srities išplėtimo tik tam tikrose valstybėse narėse uždraustų arba griežtai ribojamo naudojimo cheminių medžiagų atžvilgiu, jis, atsakovų nuomone, yra papildomas žmogaus sveikatos ir aplinkos apsaugos reikšmingumo jiems įrodymas, nes į ginčijamo reglamento galimo taikymo sritį buvo įtrauktos papildomos, palyginti su Komisijos pateiktu pasiūlymu, medžiagos. Šiame kontekste Taryba ir Parlamentas nurodo konvencijos 15 straipsnio 4 dalį, suteikiančią konvencijos šalims teisę esant tam tikroms sąlygoms imtis veiksmų, kurie „griežčiau apsaugo žmogaus sveikatą ir aplinką", nei to reikalauja ši konvencija, ir ginčijamo reglamento ketvirtą ir septynioliktą konstatuojamąsias dalis, kuriose atitinkamai nurodoma būtinybė „kai kuriais aspektais žengti toliau nei numato konvencijos nuostatos" ir bet kuriuo atveju užtikrinti „patikimą cheminių medžiagų tvarkymą".

36 Be to, kalbant apie šio reglamento turinį, atsakovai ir į bylą įstojusios šalys iš esmės sutinka su Komisijos pateiktu šio reglamento 6–16 straipsniuose numatytų mechanizmų pagrindinio pobūdžio vertinimu, tačiau, jų manymu, šie mechanizmai labiau patvirtina Bendrijos teisės aktų leidėjo siekį saugoti žmogaus sveikatą ir aplinką nuo nekontroliuojamo pavojingų cheminių medžiagų naudojimo žalingo poveikio, o ne norą reglamentuoti bei skatinti efektyvią prekybą jomis. Šiuo atžvilgiu

tos šalys, be kita ko, remiasi ginčijamo reglamento 1 straipsnio 2 dalimi, kuri aiškiai nurodo reikšmingas Bendrijos nuostatas, susijusias su žmogui arba aplinkai pavojingų medžiagų klasifikavimu, pakavimu ir ženklinimu, ir šio reglamento 10 straipsnio 6 dalimi ir 12 straipsnio 6 dalimi, kurios abi įtvirtina Komisijos galimybę, glaudžiai bendradarbiaujant su valstybėmis narėmis, įvertinti būtinumą siūlyti Bendrijos lygiu priemones bet kokiai nepriimtinai rizikai žmonių sveikatai ir aplinkai Bendrijoje išvengti.

37 Be to, Suomijos vyriausybės teigimu, ginčijamo reglamento 17–21 straipsnius priimti paskatino rūpinimasis sveikatos apsauga ir aplinka, nes jie nustato konkrečius reikalavimus, susijusius tiek su šioje konvencijoje bei reglamente numatytų pareigų priežiūra ir laikymusi, tiek ir su efektyvių sankcijų režimo nustatymu jų nuostatų pažeidimo atveju.

38 Be to, kiek tai susiję su Komisijos argumentu, kad su pavojingomis cheminėmis medžiagomis susijusios operacijos būtinai turi būti reglamentuojamos kaip bendros prekybos politikos priemonės, kad būtų išvengta galimų prekybos tarp Bendrijos valstybių narių iškraipymų, atsakovai pažymi, kad, nors nagrinėjamas teisės aktas ir buvo priimtas remiantis su aplinka susijusiu pagrindu, praeityje jokių didelių iškraipymų neatsirado ir kad, be to, kai teisės aktai priimami Bendrijos lygmeniu siekiant reglamentuoti prekybą pavojingomis medžiagomis, jie bet kuriuo atveju taikomi valstybėms narėms ir ūkio subjektams, neatsižvelgiant į juos priimant pasirinktą teisinį pagrindą. Todėl valstybės narės gali priimti tik tokias nacionalines priemones, kurios yra suderinamos su tokiomis Bendrijos taisyklėmis ir atitinkamais Bendrijos teisės aktais, kas, beje, aiškiai išplaukia ir iš ginčijamo reglamento 10 straipsnio 7 dalies.

39 Kaip ir Komisijos pareikšto ieškinio dėl Sprendimo 2003/106, patvirtinančio konvenciją Europos bendrijos vardu (žr. šiuo klausimu šios dienos Sprendimą *Komisija prieš Tarybą*, C-94/03, Rink. p. I-1), procedūroje pateiktose rašytiniuose paaiškinimuose, Taryba ir Parlamentas šiuo atžvilgiu nurodo kelis Bendrijos teisės aktus, kurių nuostatos taip pat yra prekybinio pobūdžio, tačiau, nepaisant to, dėl juose dominuojančių su aplinkos apsauga susijusių tikslų pagrįstus EB 175 straipsnio 1 dalimi, EB sutarties 130S straipsniu (po pakeitimo – EB 175 straipsnis) arba EEB sutarties 130S straipsniu (po pakeitimo – EB sutarties 130S straipsnis). Taip yra, be kita ko, 1993 m. vasario 1 d. Tarybos reglamento Nr. 259/93 dėl atliekų vežimo Europos bendrijos viduje, į Bendriją ir iš jos priežiūros ir kontrolės (OL L 30, p. 1), 1996 m. gruodžio 9 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 338/97 dėl laukinės faunos ir floros rūšių apsaugos kontroliuojant jų prekybą (OL L 61, 1997, p. 1) ir Reglamento Nr. 2455/92, kurį ginčijamas reglamentas aiškiai panaikina ir pakeičia, atveju. Šis Reglamento Nr. 2455/92 ir ginčijamo reglamento tęstinumas papildomai rodo būtinybę pastarąjį reglamentą grįsti EB 175 straipsnio 1 dalimi.

Teisingumo Teismo vertinimas

40 Pirmiausia pažymėtina, kad ieškovė ir atsakovai neginčija to, kad ginčijamas reglamentas turi ir su prekyba, ir aplinka susijusių elementų. Tačiau skiriasi jų pozicijos dėl šio reglamento svorio centro. Komisija iš tikrųjų teigia, kad, nors ginčijamas reglamentas daro teigiamą poveikį žmonių sveikatai ir aplinkai, jo pagrindinis tikslas yra reglamentuoti prekybą pavojingomis medžiagomis, o Parlamentas ir Taryba bei visos į bylą įstojusios šalys tvirtina, kad pastarasis aspektas yra papildomo pobūdžio, nes pagrindinis ginčijamo reglamento tikslas yra nustatyti taisykles ir procedūras, galinčias užtikrinti aukštą žmonių sveikatos ir aplinkos apsaugos lygį.

41 Šiuo atžvilgiu pirmiausia primintina, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką teisinio pagrindo Bendrijos teisės aktui parinkimas turi būti grindžiamas objektyviais kriterijais, kuriems gali būti taikoma teisminė kontrolė ir kuriems, be kita ko, priskirtinas teisės akto tikslas ir turinys (žr. 1987 m. kovo 26 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, 45/86, Rink. p. 1493, 11 punktą; 1991 m. birželio 11 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, vadinamojo „Titano dioksidas", C-300/89, Rink. p. I-2867, 10 punktą; 1996 m. gruodžio 3 d. Sprendimo *Portugalija prieš Tarybą*, C-268/94, Rink. p. I-6177, 22 punktą ir 2005 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, C-176/03, Rink. p. I-7879, 45 punktą).

42 Jeigu Bendrijos teisės akto analizė parodo, kad juo siekiama dvigubo tikslo arba jis turi dvi sudedamąsias dalis, ir jei viena iš jų yra laikytina pagrindine ar dominuojančia, o kita yra tik papildoma, teisės aktas turi būti grindžiamas tik vienu teisiniu pagrindu – tuo, kurio reikalauja tikslas arba pagrindinė ar dominuojanti sudedamoji dalis (žr. 2001 m. sausio 30 d. Sprendimo *Ispanija prieš Tarybą*, C-36/98, Rink. p. I-779, 59 punktą; 2003 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, C-211/01, Rink. p. I-8913, 39 punktą ir 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, C-338/01, Rink. p. I-4829, 55 punktą).

43 Tačiau kitaip yra, jeigu nustatoma, kad aktas tuo pat metu siekia kelių tikslų arba jį sudaro kelios neatsiejamos sudedamosios dalys, iš kurių nė viena nėra papildoma ir netiesioginė, palyginti su likusiomis, – toks aktas turės būti grindžiamas skirtingais atitinkamais teisiniais pagrindais (žr. šiuo klausimu, be kita ko, 2002 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Huber*, C-336/00, Rink. p. I-7699, 31 punktą; 2002 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, C-281/01, Rink. p. I-12049, 35 punktą ir nurodyto 2003 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą* 40 punktą).

44 Būtent taip yra nagrinėjamu atveju. Savo tikslų ir turinio atžvilgiu ginčijamas reglamentas iš tiesų turi taip neatsiejamai su prekyba ir aplinka susijusias sudedamąsias dalis, kad priimant šį aktą turi būti bendrai remiamasi EB 133 straipsniu ir EB 175 straipsnio 1 dalimi.

45 Šiuo atžvilgiu pirmiausia primintina, kad, kaip, beje, išplaukia ir iš ginčijamo reglamento konstatuojamųjų dalių, ir iš 1 straipsnio 1 dalies a punkto, pagrindinis jo tikslas yra įgyvendinti konvenciją. Tačiau, kaip Teisingumo Teismas nusprendė nurodyto šios dienos sprendimo *Komisija prieš Tarybą* 51 punkte, ši konvencija aiškiai turi dvi su prekybos reglamentavimu ir su žmonių sveikatos bei aplinkos apsauga susijusias sudedamąsias dalis, kurios yra taip glaudžiai tarpusavyje susijusios, kad sprendimas dėl šios konvencijos patvirtinimo Bendrijos vardu turėjo būti pagrįstas EB 133 straipsniu ir EB 175 straipsnio 1 dalimi.

46 Be jokios abejonės, aplinkybės, kad viena ar keletas Sutarties nuostatų buvo pasirinktos kaip teisinis pagrindas tarptautiniam susitarimui patvirtinti, nepakanka įrodyti, kad tomis pačiomis nuostatomis turi būti remiamasi kaip teisiniais pagrindais priimant aktus, kuriais siekiama įgyvendinti šį susitarimą Bendrijos lygmeniu.

47 Tačiau šioje byloje sprendimo, patvirtinančio konvenciją Bendrijos vardu, ir ginčijamo reglamento, kuris įgyvendina konvenciją Bendrijos lygmeniu, teisiniai pagrindai turi būti vienodi atsižvelgiant į tai, kad šių dviejų aktų nuostatos akivaizdžiai siekia to paties rezultato, o tai rodo tiek norą reglamentuoti prekybą pavojingomis cheminėmis medžiagomis, tiek ir norą užtikrinti patikimą šių medžiagų tvarkymą ir (arba) saugoti žmonių sveikatą ir aplinką nuo žalingo prekybos šiomis medžiagomis poveikio.

48 Taip, be kita ko, yra ginčijamo reglamento 1 straipsnio 1 dalies ir 2 straipsnio, apibrėžiančių šį aktą priėmusių institucijų siekiamus tikslus ir šio reglamento materialinio taikymo sritį labai panašiomis sąvokomis, kurios vartojamos atitinkamai

konvencijos 1 ir 3 straipsniuose, atveju, be to, konvencijos 2 straipsnyje pateikti apibrėžimai praktiškai atitinka įtvirtintuosius ginčijamo reglamento 3 straipsnyje.

49 Tai dar akivaizdžiau matyti šio reglamento 6–13 straipsniuose, kurie įtvirtinta prekybai pavojingomis cheminėmis medžiagomis taikytinas taisykles ir procedūras tokiais žodžiais, kurie daugeliu aspektų atkartoja konvencijoje numatytas taisykles ir procedūras. Ginčijamo reglamento 7 ir 8 straipsniai aiškiai nurodo konvencijos 12 straipsnį, susijusį su pranešimais apie eksportą, o šio reglamento 12 ir 13 straipsniai, susiję su įpareigojimais dėl cheminių medžiagų importo ir eksporto, savo ruožtu tiesiogiai atkartoja konvencijos 10 ir 11 straipsnius, nustatančius tokius pačius įpareigojimus.

50 Antra, pabrėžtina, kad, be egzistuojančių paralelių su konvencija, kurią ginčijamas reglamentas siekia įgyvendinti Bendrijos lygmeniu, šio reglamento taikymo sritis yra platesnė nei konvencijos, nes, kaip, beje, aiškiai išplaukia iš šio reglamento ketvirtos konstatuojamosios dalies, Bendrijos teisės aktų leidėjas išreiškia savo valią „kai kuriais aspektais žengti toliau nei numato konvencijos nuostatos". Vis dėlto tokiu tikslu į reglamentą įtrauktos nuostatos visiškai pateisino rėmimąsi EB 133 straipsniu greta EB 175 straipsnio 1 dalies.

51 Taip, pavyzdžiui, yra ir ginčijamo reglamento 14 straipsnio 2 dalies ir 16 straipsnio 1 dalies atveju. Šie du straipsniai iš tikrųjų tiesiogiai reglamentuoja prekybą šiomis medžiagomis, nes pirmasis nustato visišką draudimą eksportuoti chemines medžiagas ir gaminius, išvardytus šio reglamento V priede, o antrasis straipsnis kartu su šio reglamento 1 straipsnio 2 dalimi ir 2 straipsnio 1 dalies c punktu eksportuojant reikalauja laikytis atitinkamų Bendrijos taisyklių, susijusių su pavojingų medžiagų ir preparatų klasifikavimu, pakavimu ir ženklinimu, nepažeidžiant specialių importuojančios šalies arba valstybės reikalavimų.

52 Šiame kontekste atsakovai, be kita ko, tvirtino, kad nereikėjo remtis EB 133 straipsniu, nes, viena vertus, per pastaruosius metus prekyboje tarp Bendrijos valstybių narių nebuvo pastebėta jokių didelių iškraipymų ir, kita vertus, naudodamosi savo kompetencija, valstybės narės bet kuriuo atveju turi laikytis atitinkamų Bendrijos teisės aktų, o tai, beje, išplaukia ir iš ginčijamo reglamento 10 straipsnio 7 dalies.

53 Šiuo atžvilgiu pakanka pažymėti, kad net jei aplinkybė, kad prekyboje šiomis medžiagomis tarp Bendrijos valstybių narių neatsirado jokių iškraipymų, būtų pagrįsta, šioje byloje ji negalėtų būti pagrindu, leidžiančiu kilti abejonėms dėl rėmimosi EB 133 straipsniu. Rėmimosi šiuo straipsniu kaip teisiniu Bendrijos teisės akto pagrindu pagrįstumas iš tikrųjų priklauso nuo to akto požymių ir nuo atsakymo į klausimą, ar šie požymiai atitinka objektyvius kriterijus, kurie lemia šio teisinio pagrindo taikymą. Tačiau, kaip jau buvo pažymėta pirmiau, ginčijamas reglamentas aiškiai atitinka šiuos kriterijus.

54 Kai dėl argumento, kad, naudodamosi savo kompetencija, valstybės narės bet kuriuo atveju turi laikytis atitinkamų Bendrijos teisės aktų, toks argumentas, kurio teisingumo šiaip negalima nuneigti, vis dėlto nėra tinkamas pasirenkant tinkamą teisinį Bendrijos akto pagrindą.

55 Galiausiai, kai dėl atsakovų nurodytos aplinkybės, kad kiti Bendrijos aktai, kaip antai Reglamentas Nr. 259/93, Reglamentas Nr. 338/97 arba Reglamentas Nr. 2455/92, kuris buvo priimtas anksčiau nei ginčijamas reglamentas, yra pagrįsti teisiniu pagrindu, susijusiu su aplinkos politika, ji nagrinėjamai bylai neturi jokios reikšmės. Iš tikrųjų pagal nusistovėjusią teismo praktiką teisės akto teisinis pagrindas turi būti

pasirenkamas atsižvelgiant į jo tikrąjį tikslą ir turinį, o ne į teisinį pagrindą, taikytą priimant kitus Bendrijos teisės aktus, kurie kartais turi panašių požymių (žr., be kita ko, 1994 m. birželio 28 d. Sprendimo *Parlamentas prieš Tarybą*, C-187/93, Rink. p. I-2857, 28 punktą, kuris, tiksliau sakant, buvo susijęs su Reglamento Nr. 259/93 teisinio pagrindo pasirinkimu).

56 Taigi, atsižvelgiant į visus pirmiau pateiktus argumentus, darytina išvada, kad ir reglamentą priėmusių institucijų siekiamų tikslų, ir savo turinio atžvilgiu reglamentas turi dvi neatsiejamas sudedamąsias dalis, iš kurių nė viena negali būti laikoma papildoma arba netiesiogine, palyginti su kita, ir iš kurių viena susijusi su bendra prekybos politika, o kita – su žmonių sveikatos ir aplinkos apsauga. Todėl pagal šio sprendimo 43 punkte nurodytą teismo praktiką šis reglamentas turėjo būti pagrįstas dviem atitinkamais teisiniais pagrindais – EB 133 straipsniu ir EB 175 straipsnio 1 dalimi.

57 Kaip žinoma, Teisingumo Teismas nurodyto „Titano dioksidas" sprendimo 17–21 punktuose iš esmės nusprendė, jog dvigubu teisiniu pagrindu negalima remtis tuomet, kai numatytos teisės aktų priėmimo procedūros pagal kiekvieną pagrindą tarpusavyje yra nesuderinamos ir (arba) kai teisinių pagrindų derinys gali pažeisti Parlamento teises (žr. taip pat šiuo klausimu 1999 m. vasario 25 d. Sprendimo *Parlamentas prieš Tarybą*, C-164/97 ir C-165/97, Rink. p. I-1139, 14 punktą ir nurodyto 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą* 57 punktą). Tačiau šiuo atveju rėmimasis bendrai EB 133 straipsniu ir EB 175 straipsnio 1 dalimi nesukelia nė vienos iš nurodytųjų pasekmių.

58 Iš tikrųjų, viena vertus, papildomas rėmimasis EB 133 straipsniu šiuo atveju negalėjo turėti jokios įtakos balsavimui Taryboje taikomoms taisyklėms, nes EB 133 straipsnio 4 dalis, kaip ir EB 175 straipsnio 1 dalis, nustato, kad, naudodamasi šio straipsnio jai suteiktais įgaliojimais, Taryba sprendžia kvalifikuota balsų dauguma.

59 Kita vertus, rėmimasis bendrai EB 133 straipsniu ir EB 175 straipsnio 1 dalimi negali pažeisti ir Parlamento teisių, nes, nors pirmasis iš šių dviejų straipsnių formaliai ir nenumato šios institucijos dalyvavimo priimant tokį teisės aktą, koks nagrinėjamas šioje byloje, tačiau antrasis straipsnis aiškiai nurodo EB 251 straipsnyje numatytą procedūrą. Taigi priešingai nei bylos, kurioje buvo priimtas nurodytas „Titano dioksido" sprendimas, situacijoje, teisinių pagrindų derinys nagrinėjamu atveju nelemia jokio Parlamento teisių pažeidimo, nes rėmimasis EB 175 straipsnio 1 dalimi leidžia šiai institucijai priimti teisės aktus pagal bendro sprendimų priėmimo procedūrą.

60 Taigi, atsižvelgiant į visa tai, kas pasakyta, ginčijamas reglamentas turi būti panaikintas, nes jis pagrįstas tik EB 175 straipsnio 1 dalimi.

Dėl panaikinimo galiojimo apribojimo

61 Savo reikalavimuose Komisija prašė Teisingumo Teismo, kad ginčijamo reglamento padariniai liktų galioti, kol bus priimtas naujas reglamentas tuo atveju, jeigu ieškinys būtų patenkintas.

62 Šiuo atžvilgiu primintina, kad pagal EB 231 straipsnio antrosios pastraipos nuostatas, jei Teisingumo Teismas mano, kad tai reikalinga, jis nurodo, kurie paskelbto negaliojančiu reglamento padariniai lieka galutiniai.

63 Šiuo atveju pažymėtina, kad ginčijamas reglamentas, remiantis jo 26 straipsniu, įsigaliojo kitą dieną po jo paskelbimo 2003 m. kovo 6 d. *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje.*

64 Taigi nuo 2003 m. kovo 7 d. pavojingų cheminių medžiagų eksportas reglamentuojamas šiuo reglamentu, o Komisija, taikydama jį, turėjo priimti keletą Bendrijos importo sprendimų dėl tam tikrų cheminių medžiagų.

65 Todėl, atsižvelgiant į šiuos argumentus ir ypač siekiant išvengti bet kokio teisinio netikrumo, susijusio su prekybai šiomis medžiagomis taikomu režimu panaikinus ginčijamą reglamentą, ginčijamo reglamento padariniai turėtų galioti, kol per protingą terminą bus priimtas naujas reglamentas, pagrįstas tinkamais teisiniais pagrindais.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

66 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Pagal šio reglamento 69 straipsnio 3 dalį, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama arba jeigu susiklosto ypatingos aplinkybės, Teisingumo Teismas gali paskirstyti išlaidas šalims arba nurodyti kiekvienai padengti savo išlaidas. Kadangi dalis Komisijos, Tarybos ir Parlamento reikalavimų nagrinėjamu atveju buvo atmesta, kiekviena iš šių šalių padengia savo išlaidas. Remiantis Procedūros reglamento 69 straipsnio 4 dalimi, įstojusios į bylą valstybės narės pačios padengia savo išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

1. **Panaikinti 2003 m. sausio 28 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 304/2003 dėl pavojingų cheminių medžiagų eksporto ir importo.**

2. **Ginčijamo reglamento padariniai galioja, kol per protingą terminą bus priimtas naujas reglamentas, pagrįstas tinkamais teisiniais pagrindais.**

3. **Europos Bendrijų Komisija, Europos Parlamentas ir Europos Sąjungos Taryba padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

4. **Prancūzijos Respublika, Suomijos Respublika ir Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.